

A Fővárosi Ítéletábra a Kummer Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Kummer Ákos) által képviselt dr. felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Kosik Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Kosik Kristóf) által képviselt I.rendű alperes neve Szerkesztősége (I.rendű alperes címe.) I. rendű, II.rendű alperes neve Szerkesztősége (II.rendű alperes címe.) II. rendű és III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe.) III. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. június 13. napján kelt 62.P.21.762/2018/9. számú ítélete ellen az alperesek részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17.500 (tizenhétezer-öttszáz) forint+áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes által szerkesztett ... című napilapban „Csalás miatt felelhet felperes neve” címmel jelent meg 2018. április 5-én cikk. A cikk kiemelt bevezetőjében (lead) arról számol be egyebek közt, hogy a lap úgy tudja, hogy saját irodáját is felajánlotta a felperes az áfacsalásra szakosodott céghálózat papírjainak őrzésére. A lap információi szerint a felperes arra hivatkozott, hogy képviselőként védi a mentelmi jog, egy házkutatásnál pedig így időt nyerhetnek a bizonyítékok eltüntetésére. Közli azt is, hogy a többmilliárdos költségvetési csalás ügyében feljelentés is született. A cikk bevezetője szerint egyre több részlet tudható a felperest gyanúba keverő többmilliárdos költségvetési csalás ügyében, amelyben fel is jelentették a felperest, egy ellenzéki párt országgyűlési képviselőjét. Közli a szerző, hogy az már korábban kiderült, hogy az áfacsalásra szakosodott bandát a Nemzeti Nyomozó Iroda nyugalmazott alezredese vezette, aki a felperes tanácsadója és bizalmasa volt. Úgy tudja a lap, hogy a volt rendőr és a felperes 2012-ben egy fővárosi étteremben találkozott a nemesfémekkel kereskedő ...tal, akinek azt mondták, segítenek kijátszani az áfaszabályokat, a pénzt pedig egy Kanári-szigeteken alapított cégben mossák tisztára. Közölte, hogy a felperes és társa azt ígérték a vállalkozónak, hogy közreműködésükkel óriási pénzt kaszálhat az üzleten. Havi 6.000 eurót kértek. A szerző szerint a felperes felajánlotta, hogy tárolhatják a céghálózat papírjait az irodájában, hiszen képviselőként védi a mentelmi jog, házkutatást így nála nem lehet tartani, a mentelmi jog felfüggesztéséig pedig van idő eltüntetni a bizonyítékokat. Mivel a felperes és társa tudta, hogy a vállalkozónak egy korábbi büntetőügye miatt börtönbe kell vonulnia, a felperes azt is vállalta, hogy

képviselői befolyását felhasználva elintézi, hogy a férfi büntetése alatt hazajárjon és előbb szabaduljon. Közölte azt is a cikk, hogy az áfacsalási módszer kidolgozásában is sokat segített a felperes. Neve elhallgatását kérő informátoruk elmondta, visszaélve képviselői mandátumával, felperes hivatalos kérdéseket intézett a hatóságokhoz és az ott kapott válaszokból szűrték le, mit kell finomítani a rendszeren ahhoz, hogy soha ne bukjanak le. Úgy tudják továbbá, hogy az üzlet másodlagos célja az volt, hogy felperes megerősödjön a ...on belül, így a párt hatalomra kerülése esetén ő lehetne a belügyminiszter, amihez pénz kell. A felperes képviselői látogatásnak álcázva jutott be a már börtönben ülő vállalkozóhoz, akivel félórát beszélhetett. Úgy tudják, azt nem árulta el neki mi folyik a cégében, a felperes csak arra volt kíváncsi, hogy az üzletember sejti-e, hogy azt átvették tőle. A cikk utalt arra, miszerint néhány napja a ...-nak egy magánszemély arról beszélt, hogy a felperes egy milliárdokat elcsaló nemesfémmel kereskedő bűnszervezet tagja volt. Az illető feljelentést is tett a felperes és társai ügyében és a Központi Nyomozó Főügyészség már vizsgálódik. A feljelentés szerint a politikus tagja volt annak a nemesfémekkel kereskedő, a lengyel államnak milliárdos kárt okozó bűnszervezetnek, amelyet egykori bizalmasa és tanácsadója, ... irányított. A cikk végül azzal zárult, hogy megkeresték a ... sajtóosztályát, ahonnan úgy reagáltak, hogy a kreált történetből természetesen semmi sem igaz.

A II. rendű alperes által szerkesztetthu internetes portálon „Nyakig benne van a ...os ... az áfacsalási bizniszben” címmel jelent meg cikk egy nappal korábban, 2018. április 4-én. Ez a cikk a lapszámban megjelent cikk rövidebb változatát tartalmazta.

A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az alpereseket, miszerint valótlanul állították, hogy a felperes a ... országgyűlési képviselője azt mondta egy áfacsalásban érintett vállalkozónak, hogy segít neki kijátszani az áfaszabályokat és ezért havi rendszerességgel pénzt kért volna az illetőtől. Valótlanul állították, hogy a felperes az irodáját ajánlotta fel arra, hogy egy áfacsalásra szakosodott céghálózat azt használja, hiszen képviselőként védi a mentelmi jog és ezért ott házkutatást sem tarthatnak a hatóságok. Valótlanul állították, hogy a felperes felajánlotta egy börtönbe vonuló vállalkozónak, hogy képviselői befolyását felhasználva elintézi, hogy a büntetése alatt hazajárhasson és hamarabb szabaduljon. Valótlanul állították, hogy a képviselői mandátumával visszaélve intézett kérdéseket a hatóságokhoz abból a célból, hogy a kapott válaszok segítségével finomítani tudják az áfacsalási rendszert. A II. rendű alperestől fentihez hasonló tartalmú helyreigazítás közzétételét kérte. Kérte annak közzétételét is, hogy valótlanul állították, miszerint a felperes a ... országgyűlési képviselője tudott egy többmilliárdos áfacsalási ügyletről és részt vett az áfacsalási módszer kidolgozásában.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a felperes keresetének elutasítását kérték. Előadták, hogy ahu portálon megjelent cikkek és egy feljelentés is alátámasztja a peresített tartalmakat. Arra is hivatkoztak, hogy ahu oldalon megjelent kapcsolódó írásoknál a felperes nem kért sajtóhelyreigazítást.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy az általa szerkesztett ... című napilapban, a 2018. április 5-én „Csalás miatt felelhet felperes neve” címmel megjelent cikkel azonos helyen és betűszedéssel, a lap 3. oldalán, az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül az alábbi helyreigazító közleményt kommentár nélkül jelentesse meg: „Helyreigazítás: A 2018. április 5-i számunkban »Csalás miatt felelhet felperes neve« címmel megjelent cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy dr. felperes neve, a ... országgyűlési képviselője azt mondta egy áfacsalásban érintett vállalkozónak, hogy segít neki kijátszani az áfaszabályokat, és ezért havi rendszerességgel pénzt kért volna az illetőtől.

Valótlanul állítottuk, hogy dr. felperes neve az irodáját ajánlotta fel arra, hogy egy áfacsalásra szakosodott céghálózat azt használja, hiszen őt képviselőként védi a mentelmi jog, és ezért ott

házkutatást sem tarthatnak a hatóságok.

Valótlanul állítottuk, hogy dr. felperes neve felajánlotta egy börtönbe vonuló vállalkozónak, hogy képviselői befolyását felhasználva elintézi, hogy a büntetése alatt hazajárhasson, és előbb szabaduljon.

Valótlanul állítottuk továbbá, hogy dr. felperes neve képviselői mandátumával visszaélve intézett kérdéseket a hatóságokhoz abból a célból, hogy a kapott válaszok segítségével finomítani tudják az áfacsalási rendszert."

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy az általa szerkesztett www....hu portálon 24 órán keresztül önálló hírként, az eredetivel azonos helyen és betűszedéssel, a portál főoldalán, „Helyreigazítás a »Nyakig benne van a ...os ... az áfacsalási bizniszben« című cikk miatt" címmel, majd azt követően az ott 2018. április 4-én „Nyakig benne van a ...os ... az áfacsalási bizniszben" címmel megjelent cikk címe alatt, annak szövege előtt, amíg a cikk a honlapon megtalálható, de legalább 30 napig, az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül tegye közzé az alábbi közleményt:

„A portálunkon 2018. április 4-én »Nyakig benne van a ...os ... az áfacsalási bizniszben« címmel megjelent cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy dr. felperes neve, a ... országgyűlési képviselője tudott egy többmilliárdos áfacsalási ügyletről, és részt vett az áfacsalási módszer kidolgozásában.

Valótlanul állítottuk, hogy dr. felperes neve felajánlotta egy vállalkozónak, hogy segít neki kijátszani az áfaszabályokat, és ezért havi rendszerességgel pénzt kért volna az illetőtől.

Valótlanul állítottuk, hogy dr. felperes neve az irodáját ajánlotta fel arra, hogy egy áfacsalásra szakosodott céghálózat azt használja, hiszen őt képviselőként védi a mentelmi jog, és ezért ott házkutatást sem tarthatnak a hatóságok.

Valótlanul állítottuk, hogy dr. felperes neve felajánlotta egy börtönbe vonuló vállalkozónak, hogy képviselői befolyását felhasználva elintézi, hogy a büntetése alatt hazajárhasson, és hamarabb szabaduljon.

Valótlanul állítottuk továbbá, hogy dr. felperes neve képviselői mandátumával visszaélve intézett kérdéseket a hatóságokhoz abból a célból, hogy a kapott válaszok segítségével finomítani tudják az áfacsalási rendszert."

Kötelezte továbbá a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 69.850 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásában döntése alapjaként ismertette Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdését, R) cikk (1), (2) és (3) bekezdéseit, IX. cikk (2), (6) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdését, 10. §-át, 12. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1), (2) bekezdését, 496. § (1), (2) bekezdését, 498. § (1), (2), (3) bekezdéseit, a PK 12. számú, 13. számú, 14. számú, 15. számú állásfoglalásait.

A PK 12. számú állásfoglalás alapján abból indult ki, hogy a cikkek egészét az összefüggések figyelembe vételével kellett értékelni, és a felperes helyreigazítási kérelmének is a teljes tartalmát kellett vizsgálni.

Megállapította, hogy a perbeli - szerző megjelölése nélkül közölt - írásban csak annyi hivatkozás van ahu-ra, hogy a cikk a vége felé ismerteti, miszerint néhány napja a portálnak egy magánszemély arról beszélt, hogy a felperes egy milliárdokat elcsaló, nemesfémekkel kereskedő bűnszervezet tagja volt, és az illető feljelentést tett az ügyben. A 2018. április 4-i internetes portálon - szintén szerző megjelölése nélkül - megjelent másik perbeli cikk is saját értesülésre hivatkozik. Itt is csupán rövid utalás van ahu-ra. A perbeli cikkek ezért saját értesüléseken, információkon alapultak.

Fentiek alapján az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a per tárgyát képező cikkekben szereplő kijelentések a valóságnak megfelelnek, nem tüntették fel hamis színben a valóságot, illetve

nem híreszteltek valótlan tényeket.

Megállapította, hogy az alperesek által felajánlott bizonyítási eszközök nem voltak alkalmasak a peresített cikkekben szereplő tényállítások valóságának bizonyítására.

Az alperesek feljelentéséből nem derül ki, hogy azt az ügyészségnek valóban benyújtották-e, és az sem, hogy ki volt a feljelentő. A sérelmezett cikkekben ezen túlmenően nem feljelentés ismertetésére került sor, hanem egy a felperest érintő, súlyos bűncselekményt tényként mutattak be. Erre vonatkozó információk a cikkek szerint a sajtótermék értesülésein alapultak.

Kiemelte, hogy ahu portálon megjelent cikkek és videó nem lehet alkalmas az alperesi tényállítások valóságának bizonyítására, mivel az olyan sajtóközlemény valóságát is a sajtószerző köteles bizonyítani, amely átveszi más sajtószerző közleményét. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a hivatkozott bizonyítékot szabályszerűen nem is nyújtották be. Egy általánosságban az interneten fellelhető tartalom pusztán ezen körülmény miatt önmagában még nem tekinthető köztudomású ténynek. Az alperesek tanúbizonyítási indítványát mellőzte, mivel a kihallgatni kért tanúnak sem a nevét, sem a címét nem jelentették be. Szükséges konkrétumok hiányában mellőzte az ügyészség megkeresésére vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt. Utalt arra, hogy a sajtószerzőnek lehetősége van az esetleges forrásai anonimitásának megőrzésére, azonban a bizonyítási eljárás ebből eredő sikertelenségének következményeit a sajtónak kell viselnie. Ennélfogva minden további bizonyítást mellőzött, indokolásában a Pp. 276. § (4), (5) bekezdésére és a Pp. 498. § (2), (3) bekezdésére utalva.

Az alperesek a fentiek alapján nem tudták hitelt érdemlően bizonyítani a felperes által sérelmezett tényállítások valóságát, ezért a felperes keresetének helyt adott, és az I. és II. rendű alpereseket kötelezte a rendelkező részben megfogalmazott tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére. A helyreigazító közlemény szövege meghatározásakor figyelemmel volt a PK 15. számú állásfoglalásban szereplő követelményekre. A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. Kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását. Másodlagosan kérték az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítani.

Fellebbezésüket egyrészt arra alapították, hogy a cikk egészét tekintve társadalmi, politikai vitát dolgoz fel. A cikk megjelenésének előzménye a felperesi keresetben is hivatkozotthu internetes portál által jegyzett cikk volt. Hivatkoztak arra, hogy a téma elkezdte foglalkoztatni a sajtót, valamint a társadalmat, figyelemmel arra, hogy az ügyben nagy nevű politikus neve is felmerült, mint aki személyes, illetve üzleti kapcsolatban áll a hivatkozott bűncselekmény elkövetőjével. Hangsúlyozták, hogy annak van jelentősége abból a szempontból, hogy egy cikk kapcsán megállapítható legyen a politikai vita tárgya, hogy az adott közlemény a társadalomban milyen hatást vált ki, nem pedig annak, hogy az adott sajtóközlemény tár-e fel minden pro-, illetve kontra érvet. Megítélésük szerint a társadalom csak akkor tud fontos, a közéletet érintő kérdésben vitázni, ha a sajtón keresztül olyan információkhoz jut, amelyek vita, jelen esetben politikai vita tárgyai lehetnek. A sérelmezett cikkekben is annyi történt, hogy az újságíró közölte azokat az informátorok által elmondott nyilatkozatokat, amelyekről lehet vitázni. Hangsúlyozták, hogy egy politikai vita tárgyú sajtóközleményben nemcsak vélemény, bírálat, értékítélet jelenhet meg, hanem az ilyen tárgyú közlemények olyan tényállításokat, tényközléseket is tartalmazhatnak, melyekre vonatkozóan esetenként éppen a rendelkezésre álló előzmények, adatok alapján állított, illetve feltételezett tények valósága vagy valótlanúsága a vita tárgya. Ez esetben sem lehet helye sajtó-helyreigazításnak.

Sérelmezték azt is, hogy az elsőfokú bíróság a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjával ellentétben a szöveggörnyezetből kiragadva a teljes szöveg együttes értelmezése nélkül értelmezte a kifogásolt közléseket. Ennek kapcsán arra hivatkoztak, hogy a cikkben több olyan állítás is szerepel, amelyek

hangsúlyozzák, hogy az ügy jelenleg még a feljelentés nyomán nyomozati szakban van. Ezért is fogalmaz a cikk úgy, hogy a felperes gyanúba keveredett.

Nem állított olyat sem az alperes, miszerint a felperes pénzt kapott volna, hiszen kifejezetten rögzítette, hogy a pénzt minden alkalommal a társa vette át, illetve azt egyelőre nem tudni, hogy a felperes ebből mennyit kapott.

Hivatkoztak arra is, hogy az alperesek a szakma szabályai szerint jártak el. Megkeresést intézett az alperes a ... sajtóosztálya felé, amelyre adott választ bemutatta a cikkben. Nem eshet alperes terhére, hogy a felperesi sajtóosztály az ügygel kapcsolatosan bővebben nem nyilatkozott. Alperesnek nem állt módjában a felperesi álláspontot terjedelmesebben bemutatni.

Álláspontjuk szerint fentiekre figyelemmel okszerűtlen ténymegállapításokat tett ítéletében az elsőfokú bíróság, és az Smtv. 12. § (1) bekezdése, a Pp. 496. § (1) bekezdését, illetve a PK 12. számú állásfoglalásban rögzítetteket nem megfelelően alkalmazta.

Kérték ezért az anyagi jogi minősítést megváltoztatva a kereset elutasítását, tényállás okszerű mérlegeléssel történő megállapítása mellett.

Hivatkoztak továbbá arra is, hogy az elsőfokú bíróság eljárása sérti a Pp. 267.§-ban, a 268. § (2) bekezdésében foglaltakat, valamint a szabad bizonyítás elvét is. Az alperes által rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat ugyanis az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, illetve a tanúbizonyítási indítványának nem tett eleget. A videófelvétellel kapcsolatosan pedig az elsőfokú bíróság nem rendelkezett megfelelően, nem fejtette ki, hogy annak megtekintésére miért nem került sor, a feljelentést is okszerűtlenül mellőzte. Utaltak arra is, hogy a feljelentő személyét az Smtv. 6. § (1) bekezdésére figyelemmel az alperes nem kívánta felfedni.

Megítélésük szerint a perbelihez hasonló esetben a múltból közvetített információkat a felvételek lejátszásával, megtekintésével sajátíthatja el a bíróság, következésképpen ezeknek a bizonyítási eszközöknek a felhasználására is szemle keretében kerülhetett volna sor. Jogszabálysértően mellőzte a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság figyelemmel arra, hogy mind az okirat, mind a videófelvétel, mind pedig a hivatkozott cikkek szemle keretén belül bemutatathatók, és a bíróság által megtekinthetők lehettek volna, ezen bizonyítékok pedig a tárgyaláson rendelkezésre álltak.

Megítélése szerint a nyomozó ügyészség megkeresésére irányuló indítványt is jogszabály ellenesen mellőzte az elsőfokú bíróság. Nem volt elvárható a felperestől, hogy ügyszámot jelentsen be, a feljelentésen túlmenően egyéb információval szolgáljon.

Mivel az alperes rendelkezésére más bizonyítási eszközök nem álltak és a bíróság a indítványokat elutasította, alperes nem élhetett a rendelkezésére álló bizonyítékok bíróság elé tárásával. Sérti ezért a Pp. 267. § és a Pp. 268. § (2) bekezdését is az elsőfokú határozat. Kérte a fentiek alapján a Pp. 369. § (3) bekezdés a), b), illetve c) pontjának alkalmazását.

Indítványozta az elsőfokú eljárás során csatolt feljelentés, videófelvétel figyelembevételét bizonyítékként és ezeknek az elsőfokú bíróság eljárásában történő értékelését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, a bizonyítékokból pedig minden tekintetben okszerű következtetéseket levonva hozta meg ítéletét. Az alperesi fellebbezéssel szemben nem volt olyan bizonyítási indítvány, amelyet jogszabály megsértésével utasított volna el az elsőfokú bíróság.

A megállapított tényekből eltérő következtetés nem vonható le, azokat nem lehetett másként minősíteni, továbbá bizonyítás másodfokon nem folytatható már le, másrészt szükségtelen is. A Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontjai, és a (4) bekezdés alapján előterjesztett fellebbezés ezért megalapozatlan. Kiemelte, hogy az alperes nem arról számol be, hogy egy ismeretlen személyek ellen tett feljelentésben szerepel a neve, hanem tényként közölték azokat az állításokat, amelyek a jelen per tárgyát is képezik. Nincsen szó politikai, társadalmi vitáról, hanem egy jól megkonstruált lejárató kampányra került sor. Tényállításként ráadásul további háttér-információk meglétét sejtetve

állítottak a személyéről, nagyon súlyosan sértő, valótlan tényeket. A cikk egészét tekintve sem lehet más következtetésre jutni, nem a ...hu-n megjelent cikket vették át az alperesek.

Hangsúlyozta, hogy bár az alperesek röviden a cikkek legelején utalnak a ...hu portálon megjelentekre, de a cikkeket saját értesüléseik ismertetésével folytatják, „lapunk információi szerint”, „lapunk úgy tudja”, szófordulatokat alkalmazva. Ezzel egyértelműen kifejezésre juttatták, hogy saját információkat közölnek róla. Megjegyezte egyebekben, hogy a PK 14. számú állásfoglalásra figyelemmel az átvett híreket is a sajtószerv köteles bizonyítani.

Az alperesek hivatkozásukkal szemben nem tudták megjelölni a feljelentő személyét, nem ajánlották fel a tárgyaláson az állítólagos feljelentő adatainak rendelkezésre bocsátását.

Egyetértett az elsőfokú bíróságnak az Smtv. 6. § (1) bekezdéséből levont következtetésével is, és azzal, hogy ha ilyen információra egy perben az igazuk bizonyítása érdekében hivatkozni akarnak, akkor nem tehetik meg, hogy azt nem tárják a bíróság elé, vagy ha nem teszik ezt meg, számolniuk kell azzal, hogy a bíróság az általuk elmondottakat bizonyítatlannak fogja értékelni.

Kiemelte, hogy az okiratiság legalapvetőbb feltételeinek sem felelt meg az alperesek által hivatkozott dokumentum.

Ezen felül a róla megjelentetett cikkeiket az alperesek nem úgy írták meg, mintha ismertetnék egy feljelentés tartalmát, hanem kész tényként tárták az olvasóközönség elé az öt súlyos bűncselekmény sorozatban való aktív részességére vonatkozó állításait. Még ebben az állítólagos feljelentésben sem szerepel, hogy havi rendszerességgel pénzt kért volna egy áfacsalásban érintett vállalkozótól, azért hogy segítsenek neki adójogszabályokat kijátszani, mint ahogy arról sem, hogy ilyen célból bárkinek az irodáját felajánlotta volna, azért, hogy egy bűncselekményben részes céghálózat használja. Nem szól ez az alperesi irat arról sem, hogy felajánlotta volna egy börtönbe vonuló vállalkozónak a befolyását azért, hogy hazajárhasson vagy hamarabb szabadulhasson, és arról sem, hogy országgyűlési képviselőként azért intézett volna kérdéseket a hatóságokhoz, hogy a kapott válaszok segítségével valamiféle áfacsalási rendszert lehessen finomítani.

Alaptalan volt ezért az alperesek azon hivatkozása, hogy kizárólag a feljelentéssel és annak kapcsán az ügyészség válaszával, illetve videofelvétellel tudták volna bizonyítani állításait. Az ügyészségi válasz egyebekben olyan új információ, aminek a meglétére az alperesek nemhogy a perfelvételi irataikban, de még a tárgyaláson sem nyilatkoztak.

A ...hu cikkében szereplő videofelvétel egyebekben nem alkalmas az alperesek állításainak igazolására. Egyetértett az elsőfokú ítélettel abban, hogy ez pusztán egy másik sajtóhír ismertetése lenne, amely a már felhívott PK 14. számú állásfoglalás és a bírói gyakorlat szerint nem lehet bizonyítéka egy sajtóban máshol megjelent állításnak.

Az hogy az I. rendű alperes közölte a ... sajtóosztályának a válaszát, nem mentesítheti őt a helyreigazítási kötelezettsége alól. A cikk végén szereplő egy mondat semmilyen módon nem változtat a cikk érdemi PK 12. számú állásfoglalás szerint értelmezendő mondanivalóján. A II. rendű alperes továbbá ezt a nyilatkozatot sem közölte. A párt megkeresésére vonatkozó hivatkozás az alperesek elsőfokú eljárásban felhozott érvrendszeréből teljesen hiányzott, ezért a másodfokú eljárásban új tényként nem hivatkozhattak erre.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróságnak a fellebbezési kérelemben foglaltakra figyelemmel elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mellőzött-e az alperes által felajánlott bizonyítékokat, és emiatt szükséges-e a bizonyítás kiegészítése, vagy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése. A kifogásolt közlések a politikai vita körébe sorolhatóak-e, illetve az elsőfokú bíróság a PK 12. számú állásfoglalást sértően vonta-e le a következtetéseit vagy sem.

A másodfokú bíróság megítélése szerint abból kellett kiindulni, hogy a perbeli sajtó-helyreigazítási

kérelemben a felperes azt kifogásolta, hogy az alperesek a felperest érintően, olyan konkrét, a felperes magatartására vonatkozó állításokat tettek, amelyekkel az addigi információkat kiegészíteni kívánták. Ezek a kifogásolt közlések a helyreigazítási kérelemben, és a cikkben is beazonosíthatóan súlyos, konkrét, a felperes cselekvéseit, kijelentéseinek tartalmát bemutató tényállítások voltak. Az alperesek ugyanakkor csak saját, ismeretlen forrásból származó információikként hivatkoztak ezekre a tényállításokra. Nem állították, hogy az általuk idézettek a feljelentés, vagy valamilyen tanúvallomás részei lennének, nem közölték, hogy milyen forrásból származtak. A közléseket nem lehetett a PK 14. számú állásfoglalás szerinti büntetőeljárásra, feljelentésre vonatkozó tudósítás, beszámoló vizsgálati körében értékelni. A PK 14. számú állásfoglalás alkalmazhatósága hiányában közömbös volt az is, hogy utaltak a nyomozás folyamatban létre.

A tényállítások bizonyítása körében annak a bizonyítási indítványnak volt csak jelentősége, amelyek ezeknek a konkrét cselekvéseknek (ígérte, hogy pénzért segít az áfacsalásban; felajánlotta az irodáját, képviselői befolyását; ezzel összefüggő kérdéseket intézett a hatóságokhoz) a bizonyítására alkalmasak.

Az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt más internetes cikkek, illetve az interneten fellelhető videó bizonyítékkénti értékelésének mellőzésével. A Pp. 275. § (2) bekezdése szerint meg kell határozni a félnek a bizonyítási eszközt, a bizonyítandó tény, és a bizonyítási módot. A felperes a tárgyalási jegyzőkönyv szerint (7. sorszámú jegyzőkönyv) köztudomású tényként kérte figyelembe venni a cikkeket és a videót. Az elsőfokú bíróság helytálló következtetést vont le arra, miszerint az interneten fellelhető tartalmak nem tekinthetők az elérhetőségük alapján, a Pp. 266. § (2) bekezdése szerinti köztudomású tényeknek. Másrészt nem volt megállapítható, hogy az alperesek által hivatkozott fenti bizonyítási indítványok milyen módon igazolhatnák (Pp. 275. § (1) bekezdés) a releváns tényeket, a felperes terhére állított cselekvéseket. Az a hivatkozás, hogy a videón beszél egy magát felfedni nem kívánó informátor a felperes kapcsolatáról a cikkben rögzített áfa csalási ügy tagjaival, a cselekvések bizonyítására nem alkalmas. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a sajtószerv a tényállítás híreszteléséért is felel, ezért más cikkekben megjelent azonos tartalom alkalmatlan az alperesi állítások alátámasztására. Annak bizonyítására pedig nem volt szükség, hogy a felperessel kapcsolatosan jelentek meg áfacsalással összefüggő híradások, mivel ezt a felperes sem vitatta.

A nyomozóhatóság megkeresésének mellőzése kapcsán a másodfokú bíróság, az elsőfokú bíróság indokait e részben osztva egyrészt azt értékelte, hogy az alperesek az állításaikat a cikkekben nem a perben becsatolt feljelentést bemutatva közölték. Másrészt a becsatolt feljelentés megvizsgálását követően azt állapította meg, hogy azokban nem szerepelnek azok a konkrét cselekvések, amiket az alperesi cikkben a felperes kifogásolt. A feljelentésre vonatkozó bizonyíték hitelessége, annak benyújtásának bizonyítása érdekében a nyomozóhatóság megkeresése ezért szükségtelen volt. A Pp. 495. § (2) bekezdés c) pontjára, és a Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel pedig a sajtóperben nincs helye bizonyítékok kutatásának. Ugyanezen okból nem volt elhalasztható a tárgyalás a feljelentést tevő személy, egy tanú nevének, címének felkutatására és megidézésére. A nyomozóhatóság megkeresése érdekében történő tárgyalás elhalasztását a Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontja sem teszi lehetővé. Az alperesek a fentiek alapján nem valószínűsítették ezen bizonyítás releváns tények bizonyítására alkalmasságát és eredményességét.

Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján nem sértett jogszabályt a felajánlott, szükségtelen, illetve törvénybe ütköző alperesi bizonyítások mellőzésével, ezért a bizonyítás kiegészítésére nem volt szükség.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság a megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével, és nagyobb részt annak indokaival is egyetértett.

A felperes által helyreigazítani kért tartalom körében a cikk közléseit az elsőfokú bíróság helyesen, és a PK 12. számú állásfoglalásnak megfelelően értelmezte. Alapítvánnyal hivatkoztak az alperesek arra, hogy nem állították, miszerint a felperes pénzt kapott. Az a közlés, miszerint nem tudják, hogy mennyit kapott, csak az összeg ismeretének, de nem a juttatás hiányára utal. Az alperesi közlésekhez képest a cikk végén szereplő párnyilatkozat pusztán tagadásként jelenik meg. Nem alkalmas ilyen súlyú, bűncselekményekre utaló, bizonytalan forrású tényállítások esetén arra, hogy a közléseket a cikk egészét tekintve információk több oldalú bemutatásának értékelhesse az átlagolvasó.

Az elsőfokú bíróság okszerű mérlegeléssel következtetett arra, hogy a cikkben foglalt, felperes konkrét cselekedeteire vonatkozó tényállításait az alperesek nem bizonyították.

Az alperesek nem hivatkoztak olyan indokra a fellebbezésükben sem, ami a helyreigazítási kötelezettség alól mentesíthetné őket.

Kétségtelen, hogy a büntetőüggyel kapcsolatos téma annak súlyára figyelemmel és felperesi politikus személyén keresztül közérdeklődésre tart számot. A felperes azonban nem valamely közérdeklődésre számot tartó témában ismert információk közlését kifogásolta, nem volt azonosítható fennálló politikai, vagy az alperesi állítások valóságára irányuló vita. Az alperesek egyoldalúan, saját, „az információink szerint,” „úgy tudjuk” kifejezésekkel, forrás nélkül, tényként, megalapozatlanul, súlyos bűncselekményekre utaló konkrét állításokat közöltek, nem vitát kezdeményeztek. Az átlagolvasó előtt nem fedték fel, hogy nem rendelkeznek semmilyen ellenőrizhető, vagy objektív bizonyítékkal és azt sem, hogy milyen jellegű az információjuk forrása. Közléseikre nem hivatkozhattak sem a PK 12. számú állásfoglalás szerinti politikai, társadalmi vitában kifejtett véleménynyilvánításként, sem a 7/2014. (III. 7.) AB határozat szerinti közügyekre vonatkozó véleménynyilvánítás szabadságának oltalmát élvező közlésként sem {7/2014. (III. 7.) AB határozat [17], [49], [50]}.

Az elsőfokú bíróság ezért az Smtv. 12. § (1) bekezdésének megfelelően, jogszabálysértés nélkül kötelezte az alpereseket sajtó-helyreigazítás közzétételére.

A másodfokú bíróság ennél fogva az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, erre tekintettel a felperes javára a másodfokú bíróság a Pp. 364. § folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és a csatolt költségjegyzék, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdés alapján összesen 17.500 forint+áfa ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a III. rendű alperest.

A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2018. november 23.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró